

P6_TA(2008)0261

Zielona Księga w sprawie detalicznych usług finansowych na jednolitym rynku

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie Zielonej Księgi w sprawie detalicznych usług finansowych na jednolitym rynku (2007/2287(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając zieloną księgę Komisji w sprawie detalicznych usług finansowych na jednolitym rynku (COM(2007)0226),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie badania sektorowego na podstawie art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w sprawie bankowości detalicznej (sprawozdanie końcowe) (COM(2007)0033),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie badania sektorowego na podstawie art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w zakresie ubezpieczeń gospodarczych (sprawozdanie końcowe) (COM(2007)0556),
- uwzględniając komunikat Komisji „Jednolity rynek Europy XXI wieku” (COM(2007)0724), a w szczególności należący do niego dokument roboczy służb Komisji w sprawie inicjatyw w zakresie detalicznych usług finansowych (SEC(2007)1520),
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 358/2003 z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do niektórych kategorii porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych w sektorze ubezpieczeniowym¹,
- uwzględniając stanowisko przyjęte w drugim czytaniu w dniu 16 stycznia 2008 r. mające na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG²,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie europejskiego prawa umów³,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie białej księgi na temat polityki w dziedzinie usług finansowych na lata 2005-2010⁴,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie większej konsolidacji usług finansowych⁵,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,

¹ Dz.U. L 53 z 28.2.2003, s. 8.

² Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0011.

³ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0615.

⁴ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0338.

⁵ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, s. 110.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0187/2008),
- A. mając na uwadze, że aprobatą obywateli w sprawie integracji europejskiej zależy od konkretnych korzyści, jakie dzięki niej osiągną; mając na uwadze, że z tego powodu wszyscy obywatele muszą mieć sprawiedliwy udział w korzyściach płynących z rynku wewnętrznego,
- B. mając na uwadze, że bankowość detaliczna odgrywa decydującą rolę we właściwym przenoszeniu warunków polityki monetarnej na rynek, w szczególności na konsumentów oraz małe i średnie przedsiębiorstwa,
- C. mając na uwadze, że zgodnie z Traktatem z Lizbony zrównoważona społeczna gospodarka rynkowa stanowi europejski model ustrojowy,
- D. mając na uwadze, że integracja wewnętrznego rynku usług finansowych w odniesieniu do dużych przedsiębiorstw sprawnie rozwijała się w ostatnich latach, natomiast w odniesieniu do wewnętrznego rynku usług finansowych dla konsumentów oraz dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) nadal istnieje potencjał rozwojowy,

Kontekst ogólny

1. przyjmuje z zadowoleniem Zieloną Księgę, która obejmuje produkty bankowe, ubezpieczeniowe i emerytalne, oraz jej cele, a mianowicie konkretne korzyści dla konsumentów dzięki większemu wyborowi i niższym cenom, zwiększenie ich zaufania oraz wzmocnienie ich pozycji;
2. zauważa, że nie tylko konsumenci, lecz także małe i średnie przedsiębiorstwa rzadziej korzystają z transgranicznych usług finansowych; podkreśla konieczność korzystania z zalet wewnętrznego rynku usług finansowych także dla MŚP; jednocześnie zaznacza, że nie zakłada to rozszerzenia prawa ochrony konsumenta na MŚP; podkreśla ponadto, że kompleksowa strategia detaliczna obejmuje szeroki wachlarz środków, a prawo ochrony konsumenta jest jedynie jednym z istotnych obszarów;
3. uważa, że szczególnie pod względem popytu świadczenie usług finansowych dla konsumentów i MŚP jest w znacznej mierze działalnością lokalną ze względu na czynniki językowe i kulturowe oraz preferowanie bezpośredniego kontaktu; odnotowuje jednocześnie możliwości, jakie oferuje ułatwienie dostępu do rynków detalicznych po stronie podaży; w związku z powyższym zachęca konsumentów i MŚP do wykorzystania korzyści w zakresie konkurencji i podaży, jakie mogą oferować transgraniczne usługi finansowe;
4. podkreśla, że wewnętrzny rynek indywidualnych usług finansowych można stworzyć tylko za pomocą środków, które w wyważony sposób zapewnią bezpieczne otoczenie zarówno po stronie popytu, jak i podaży, łącznie z warunkami dochodzenia roszczeń; uważa, że środki takie powinny koniecznie przybrać taką formę, która otworzyłaby drzwi dla nowych produktów, usług i podmiotów rynkowych;
5. podkreśla potrzebę zbadania i określenia ram i krajowych uprawnień w zakresie współpracy pomiędzy krajowymi organami nadzoru w celu zapewnienia praktycznych rozwiązań kwestii nadzoru transgranicznych grup finansowych w krótkim czasie; jest zadowolony z

organów nadzoru zajmujących się konglomeratami finansowymi podlegającymi wielu jurysdykcjom;

Lepsze prawodawstwo

6. wspiera Komisję w podejściu, zgodnie z którym podejmowane są jedynie takie inicjatywy, które w jasny sposób oferują konkretne korzyści dla obywateli, są solidnie uzasadnione poprzez dogłębną analizę kosztów i zysków i zostały poddane starannym ocenom wpływu; podziela pogląd, że aktywność transgraniczna ma podstawowe znaczenie dla zwiększenia konkurencji, która zazwyczaj pociąga za sobą większy wybór, mniejsze koszty i bardziej dynamiczny rozwój;
7. przypomina, że staranne oceny wpływu muszą nadal zawierać element prawidłowo określający pierwotne warunki rynkowe; podkreśla, że ocenę integracji i konkurencji na rynku, a także wpływu inicjatywy należy przeprowadzić nie tylko w oparciu o jeden wskaźnik, lecz przy pomocy możliwie jak największej liczby mierzalnych wartości; wzywa Komisję do uwzględnienia poza ceną i zakresem oferty rynkowej także jakości usług oraz ram społecznych i kulturowych;
8. zauważa, że w będących obecnie do dyspozycji podejściach legislacyjnych ukierunkowana pełna harmonizacja, która zakłada pełną harmonizację kluczowych elementów uznanych za istotne, jest odpowiednim podejściem w odniesieniu do rozwoju działalności transgranicznej i ochrony konsumenta, a co za tym idzie do integracji rynku detalicznego; uważa, że w tych przypadkach, gdzie harmonizacja jest niemożliwa, zastosowanie powinna mieć zasada wzajemnego uznawania różnych krajowych przepisów;
9. odnotowuje przedstawienie koncepcji 28. systemu, takiego jak wspólny system odniesienia, jako możliwego nowego podejścia w zakresie przepisów europejskich, aby zapewnić użytkownikom transgranicznym dostęp do ogólnoeuropejskich produktów finansowych o jednolicie wysokich normach ochrony konsumentów; wzywa Komisję do przedstawienia harmonogramu dokładnej analizy wykonalności 28. systemu, zapotrzebowania na taki system ze strony sektora usług finansowych oraz konsumentów oraz jego możliwych pozytywnych wyników; podkreśla, że 28. system nie może w żadnym wypadku stanowić przeszkody dla nowych usług i produktów;
10. krytycznie odnosi się do koncepcji normalizacji produktów na drodze prawnej, jeżeli miałyby to stanowić przeszkodę w realizacji celu większej różnorodności produktów; uważa, że w celu poprawy porównywalności konkurujących ze sobą produktów finansowych harmonizacja prawna, np. wymogów w zakresie informowania i wymogów ostrożnościowych, jest krokiem w dobrym kierunku;
11. uważa, że samoregulacja sektora usług finansowych może okazać się skuteczna w niektórych przypadkach; podkreśla, że w szczególności w tych konkretnych przypadkach należy sprzyjać samoregulacji i dokładnie monitorować jej wdrażanie; wzywa sektor usług finansowych do ukierunkowanej realizacji celów przedmiotowej zielonej księgi za pomocą samoregulacji w celu zmniejszenia konieczności tworzenia przepisów prawnych;
12. podkreśla, że należy ze szczególną uwagą potraktować sprzedaż produktów oszczędnościowych i emerytalnych, ponieważ decyzje konsumentów w tym względzie są decyzjami o ogromnym dla nich znaczeniu;

Szersza oferta i niższe ceny dla konsumentów i MŚP

13. podkreśla, że jednym z podstawowych warunków utworzenia wewnętrznego rynku usług finansowych dla konsumentów i MŚP jest stworzenie warunków dla rozwoju konkurencji w całej Wspólnocie oraz transgranicznej oferty usług finansowych; przypomina, że niższe ceny, większy wybór i wyższa jakość są zazwyczaj wynikiem zdrowej konkurencji pomiędzy dostawcami usług finansowych; podkreśla, że dyrektywa o usługach finansowych sprzyjająca MŚP odniesie pozytywne skutki jedynie w przypadku efektywnej konkurencji pomiędzy dostawcami detalicznych usług finansowych;
14. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę branży płatniczej dotyczącą stworzenia jednolitego europejskiego obszaru płatniczego Euro, ale podkreśla, że taki system powinien prowadzić do większej przejrzystości, zwłaszcza w zakresie prowizji interchange;
15. przypomina Komisji, że efektywna konkurencja pomiędzy dostawcami usług finansowych gwarantowana jest dużą liczbą uczestników rynku, którzy konkurują ze sobą na równych warunkach oraz nieustannym przepływem informacji istotnych dla konsumenta; przypomina o rezolucji w sprawie konsolidacji usług finansowych, w której stwierdza się, że pluralistyczna struktura europejskiego rynku bankowego, na którym instytucje finansowe w zależności od ich różnorodnych celów działalności mogą przyjmować różne formy prawne, jest korzystny dla europejskiej społecznej gospodarki rynkowej, konsumentów oraz stabilności rynków finansowych;
16. zauważa istotną rolę, jaką odgrywają na unijnym rynku ubezpieczeń towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, które stanowią 68 % zakładów ubezpieczeń i posiadają 25 % udziału w rynku oraz obsługują ponad 230 mln obywateli Europy; podkreśla, że obecne narzędzia do rozwoju działalności na rynku wewnętrznym nie są kompatybilne ze strukturą spółek wzajemnych;
17. zwraca uwagę, że statut europejskiej spółki wzajemnej pozwoliłby towarzystwom ubezpieczeń wzajemnych na funkcjonowanie na tych samych warunkach jakie obowiązują inne przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, w szczególności w sytuacji działalności transgranicznej, co zwiększyłoby ofertę produktów ubezpieczeniowych; podkreśla, że towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, ze względu na specyfikę swojego sposobu zarządzania, który angażuje bezpośrednio klientów danego towarzystwa ubezpieczeniowego, przyczyniają się do zwiększenia ogólnego zaufania konsumentów do rynków finansowych UE; zdecydowanie uważa, że demokratyczna struktura zarządzania w towarzystwach ubezpieczeń wzajemnych może zwiększyć wiedzę konsumentów o rynkach finansowych i ich udział w tych rynkach;
18. zauważa, że prawdziwa i uczciwa konkurencja może istnieć tylko przy równych dla wszystkich zasadach gry; w związku z powyższym jest zdania, że każdy środek musi być zgodny z zasadą „jednakowe ryzyko, jednakowe przepisy”; przypomina jednak, że kształtowanie produktów w sektorze usług finansowych pozostaje pod szczególnym wpływem otoczenia regulacyjnego i nie różnicowany dostęp na zasadzie „jednej miary dla wszystkich” miałby negatywne skutki dla różnorodności produktów; podkreśla w związku z tym znaczenie zróżnicowania względem rodzaju produktu; wyraża jednak przekonanie, że potrzebne są porównywalne wymogi w zakresie przejrzystości i ujawniania informacji dotyczące konkurujących ze sobą produktów inwestycyjnych, w szczególności w momencie sprzedaży; ubolewa, że jak dotychczas kwestia kompleksowych produktów finansowych nie została w odpowiedni sposób omówiona; wzywa w związku z tym Komisję do podjęcia

kwestii nieuzasadnionych nieścisłości i innych braków w przedmiotowych ramach prawnych;

19. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji celem usprawnienia wymogów regulacyjnych w odniesieniu do dystrybucji i organizacji porównywalnych produktów detalicznych oraz informacji; jest także zdania, że propozycje te powinny opierać się na zasadach określonych w dyrektywie 2004/39/WE¹ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, takich jak „najlepsze doradztwo” i „poznaj swojego klienta”;
20. wyraża ubolewanie, że transgraniczni dostawcy usług finansowych ponoszą wysokie koszty i szkody w związku z niepewnością prawną co jest wynikiem różnych przepisów i różnych praktyk krajowych organów nadzorczych; wzywa komitety ds. procedury Lamfalussy’ego do intensyfikacji prac nad jednolitymi normami europejskimi; popiera w szczególności uzgodnienie unijnych prostych i praktycznych jednolitych formularzy procedur ogłoszeniowych i autoryzacyjnych;
21. uważa, że rozwój usług internetowych zmienia perspektywę dla europejskich rynków finansowych i stanowi okazję do przejścia wiodącej roli w zakresie rozwoju usług detalicznych; wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do dalszego wspierania handlu elektronicznego i podpisu elektronicznego; wzywa ponadto Komisję i państwa członkowskie do oceny, czy dyrektywa w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy² nie utrudnia usług świadczonych na odległość i sposobu, w jaki można temu zaradzić;
22. uznaje dużą rolę pośredników usług finansowych (agentów oraz brokerów), w umożliwianiu konsumentom i MŚP dotarcia do usług finansowych z innych państw członkowskich; wzywa Komisję do zapewnienia ram mających na celu wzmocnienie tej gałęzi gospodarki; przypomina, że wszelkie ramy dla tego sektora powinny kierować się zasadą „jednakowa działalność, jednakowe ryzyko, jednakowe reguły” i unikać niewłaściwie skrojonej zasady „jednej miary dla wszystkich”; podkreśla, że wszelkie przepisy dotyczące pośredników muszą zapewniać agentom i pośrednikom kredytowym pewność prawną, a także ochronę konsumentów na przykład przed podejrzanymi praktykami sprzedażowymi; podkreśla ponadto potrzebę ustanowienia przepisów dotyczących szkolenia pośredników finansowych, reklamowania i doradztwa w zakresie sprzedaży;
23. zwraca uwagę na znaczenie rozwoju edukacji z zakresu finansów, jako uzupełnienia odpowiedniej ochrony konsumentów; wzywa państwa członkowskie i wszystkie zainteresowane strony do podjęcia i skoordynowania środków mających na celu zwiększenie wiedzy z zakresu finansów wśród obywateli (również wśród dzieci, młodzieży, osób pracujących, emerytów i rencistów), tak aby zapewnić konsumentom środki i wiedzę, które pozwolą szukać lepszych, tańszych i bardziej odpowiednich produktów i usług, zwiększyć konkurencję, jakość i innowacyjność w tej dziedzinie, powołać organizacje konsumenckie posiadające wiedzę finansową, które będą stanowiły przeciwwagę dla roli przedsiębiorców w procesie przygotowywania przepisów; przypomina, że obywatele,

¹ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

² Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz. U. L 309 z 25.11.2005, s. 15).

którzy chętnie inwestują, mogą zapewnić dodatkową płynność rynkom kapitałowym;

24. przypomina, że różnice w prawie podatkowym stanowią jedną z największych przeszkód dla wewnętrznego rynku usług finansowych; przypomina państwom członkowskim o ich szczególnej odpowiedzialności w tym zakresie;
25. wyciągając wnioski z niedawnego zamieszania na rynku bankowości detalicznej (Northern Rock, IKB, Sachsen LB, Société Générale), stwierdza, że systemy wynagrodzeń w bankach powinny zostać ponownie opracowane na podstawie długoterminowych celów i wytycznych organów nadzorczych, w celu bardziej skutecznej walki ze zjawiskiem pokusy nadużycia i wzmocnienia roli systemów ostrożnego zarządzania ryzykiem;

Banki

26. podkreśla z naciskiem znaczenie umożliwienia instytucjom kredytowym oraz podmiotom przekazującym dane kredytowe niedyskryminującego transgranicznego dostępu do rejestrów danych kredytowych i rejestrów danych dotyczących oszustw; zachęca banki do wykorzystywania dostępnych informacji na temat danych kredytowych, w szczególności w celu ułatwienia mobilności klientów, co z kolei będzie sprzyjać zdrowej konkurencji; podkreśla jednak, że należy jednocześnie zapewnić optymalną ochronę danych konsumentów a także zagwarantować konsumentom i MŚP prawo do sprawdzenia i, jeżeli zachodzi taka potrzeba, skorygowania swoich danych osobowych;
27. wzywa Komisję do wyjaśnienia statusu prawnego i ram nadzoru instytucji niebankowych udzielających kredytów konsumenckich, takich jak te, które działają jedynie w internecie lub za pośrednictwem SMS-ów;
28. Podkreśla znaczenie wiarygodnych danych przy przyznawaniu kredytów bankowych, które powinny być udostępniane na podstawie uczciwych i przejrzystych kryteriów;

Ubezpieczenia

29. upomina Komisję, aby wspierała współpracę sektora ubezpieczeniowego w kierunku wejścia na rynek; wzywa Komisję do przedłużenia okresu ważności rozporządzenia (WE) nr 358/2003, tak aby nie wygasło ono w 2010 r.;
30. uważa, że zniesienie wymogu powoływania przedstawiciela podatkowego w przypadku rozpoczęcia działalności w innym państwie członkowskim jest możliwe jedynie jeżeli ustanowione zostaną ramy prawne określające uprawnienia nadzorcze i obowiązki operacji transgranicznych;
31. wspiera Komisję w dążeniu do zbadania wszystkich obowiązujących krajowych przepisów „dobra ogólnego” pod względem ich zgodności z prawem wspólnotowym;
32. wzywa Komisję do kontynuowania prac nad statutem europejskiej spółki wzajemnej poprzez zapoczątkowanie analizy wykonalności tego projektu legislacyjnego;

Zwiększenie zaufania konsumentów oraz wzmocnienie ich pozycji

33. podkreśla, że choć apeluje, aby prawo wspólnotowe dotyczące usług finansowych zawsze miało na celu bardzo wysokie standardy ochrony konsumentów, wszystkie podmioty rynkowe – w tym konsumenci/inwestorzy – muszą być w pełni świadomi podstawowej

zasady rynku finansowego, że wyższe zyski okupione są wyższym ryzykiem oraz że ryzyko jest niezbędnym elementem każdego funkcjonującego rynku finansowego; podkreśla również, że należy dążyć do osiągnięcia dobrego kompromisu między wysokim poziomem ochrony konsumenta a doskonale działającymi mechanizmami rynku wewnętrznego; wyraża opinię, że Komisja powinna wspierać inicjatywy krajowe mające na celu propagowanie problematyki finansowej, tak aby zapewnić dokładne zrozumienie relacji ryzyko-zysk oraz specyficznych cech instrumentów finansowych;

34. przyznaje, że choć popyt na detaliczne usługi finansowe występuje zasadniczo na rynkach krajowych, internet oraz e-bankowość stały się kluczowymi instrumentami, z jakich korzystają konsumenci chcący podjąć transgraniczną detaliczną działalność finansową; w związku z tym wzywa wszystkie zainteresowane strony do wspierania rozwoju takich usług, przy zapewnieniu bezpieczeństwa korespondencji elektronicznej, szczególnie w przypadku konsumentów;
35. podkreśla jednak, że nie można zapominać o konsumentach, którzy nie mają dostępu do tych technologii lub którym korzystanie z tych technologii stwarza trudności, na przykład ze względu na wiek;
36. jest zdania, że uproszczenie przepisów w zakresie usług finansowych oraz znoszenie barier utrudniających mobilność klientów nie powinno prowadzić do obniżenia standardów ochrony konsumentów w państwach członkowskich;
37. przywołuje rezolucję z dnia 11 lipca 2007 r., a zwłaszcza na znajdujące się w niej zalecenie utworzenia „europejskiej linii budżetowej z myślą o finansowaniu zdobywania wiedzy w zakresie rynku finansowego przez organizacje skupiające konsumentów i MŚP”;
38. zgadza się, że konsumenci chcący zmienić dostawcę usług finansowych muszą mieć pełną swobodę dokonywania zmian, ograniczaną minimalną ilością barier prawnych i związanych z tym kosztów, oraz że klauzule umów regulujące zmianę dostawcy muszą być sformułowane przejrzysto, w łatwo zrozumiałym języku oraz konsumenci powinni być o nich wyraźnie informowani;
39. wspiera inicjatywę Komisji na rzecz poprawy poziomu znajomości zagadnień finansowych oraz zdaje sobie sprawę z konieczności informowania na ten temat, ale jednocześnie przyznaje, że trudno osiągnąć równowagę pomiędzy nadmiarem informacji a udzielaniem konsumentom wystarczających informacji; opowiada się za prymatem jakości nad ilością; w związku z tym wzywa Komisję, aby zasięgnęła opinii organizacji konsumenckich w celu określenia, które informacje są zasadnicze dla dokonywania właściwego wyboru przez konsumentów; podkreśla, że należy wprowadzić wyraźne rozróżnienie między informacjami a poradami;
40. podkreśla, że konsumenci potrzebują zaufania i odpowiedniej wiedzy, aby dokonać właściwego wyboru wśród produktów finansowych; w związku z tym kładzie nacisk na konieczność koordynacji starań na szczeblu krajowym i europejskim, aby poprawić poziom znajomości zagadnień finansowych we wszystkich państwach członkowskich;
41. domaga się, aby konsumenci mieli dostęp do pozasądowej procedury alternatywnego rozwiązywania sporów (ADR) w rozwiązywaniu sporów dotyczących detalicznych usług finansowych zarówno na poziomie krajowym, jak i międzynarodowym; wzywa Komisję do promowania „wzorcowych praktyk” w ADR;

42. wzywa państwa członkowskie do upowszechniania wśród konsumentów wiedzy na temat FIN-NET; podkreśla, że FIN-NET powinna odgrywać kluczową rolę w koordynowaniu publicznych informacji we wszystkich państwach członkowskich w zakresie dostępu do środków odwoławczych i procedur ADR, zwłaszcza jeśli chodzi o transgraniczne usługi finansowe;
43. przypomina, że zwyczajne sądowe rozstrzygnięcie sporów pozostanie istotnym mechanizmem rozstrzygnięcia sporów; w związku z tym wzywa Komisję do zbadania wpływu rozporządzenia Rady (WE) 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych na międzynarodowe detaliczne usługi finansowe¹;
44. opowiada się za znalezieniem spójnego europejskiego rozwiązania, które zapewni konsumentom dostęp do zrównoważonych nowych mechanizmów dochodzenia roszczeń zbiorowych przy rozpatrywaniu skarg o charakterze transgranicznym związanych z detalicznymi produktami finansowymi; sugeruje przeprowadzenie oceny wpływu systemów ustanowionych ostatnio na szczeblu krajowym;
45. podkreśla potrzebę zapewnienia wszystkim zainteresowanym stronom dostępu do usług finansowych; w związku z tym wzywa dostawców usług finansowych do zaoferowania zainteresowanym konsumentom co najmniej rachunku bieżącego bez prawa do debetu.

0

0 0

46. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Komitetowi Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, Komitetowi Europejskich Inspektorów ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych oraz Komitetowi Europejskich Organów Nadzoru nad Papierami Wartościowymi.

¹ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.